

Venerina delta

ANAIS NIN

Prevela

Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Anaïs Nin
DELTA OF VENUS

Copyright © 1969 by Anaïs Nin
Copyright © 1977 by The Anaïs Nin Trust
By arrangement with Barbara W. Stuhlmann, Author's
Representative.
Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Venerina delta
Erotske priče Anais Nin

Sadržaj

Mađarski avanturista	19
Matilda	27
Internat	40
Prsten	43
Majorka	47
Umetnici i modeli	51
Lilit	76
Marijana	83
Žena s velom	94
Elena.	102
Bask i Bižu	173
Pjer	215
Manuel	239
Linda	243
Marsel	262

*Predgovor**

[April, 1940]

Jedan kolekcionar knjiga ponudio je Henriju Mileru sto dolara mesečno za erotske priče. Bila je danteovska kazna osuditi Henrija da piše erotiku za dolar po strani. Bunio se jer je tada bio u raspoloženju suprotnom od rableovskog, zato što je pisanje po narudžbini bilo nalik na kastraciju. Pisanje s voajerom na ključaonici lišilo je njegove maštovite avanture spontanosti i zadovoljstva.

[Decembar, 1940]

Henri mi je pričao o kolekcionaru. Ponekad su zajedno ručali. Kupio je jedan Henrijev rukopis i onda mu predložio da napiše nešto za jednog njegovog starog i bogatog klijenta. Nije mogao da kaže mnogo o tom klijentu osim da ga zanima erotika.

Henri je počeo veselo, šaleći se. Izmišljao je divlje priče kojima smo se smejali. Pristupio je tome kao eksperimentu i u početku je izgledalo lako. Ali ubrzo mu se smučilo. Nije hteo ni da pipne ostale materijale koje je nameravao da

* Preuzeto iz *Dnevnika Anais Nin, treći tom*

napiše za svoj pravi posao pa je bio osuđen da izmišlja i na silu menja raspoloženje.

Nikada nije dobio nijednu reč priznanja od tog čudnog pokrovitelja. Možda je bilo prirodno što ne želi da otkrije svoj identitet. Ali Henri je počeo da zafrkava kolekcionara. Da li taj pokrovitelj zaista postoji? Da nisu strane namenjene samom kolekcionaru kako bi mu oživele melanholičan život? Da li je u pitanju jedna ista osoba? Henri i ja smo naširoko pričali o tome, zbunjeni i zabavljeni.

Tada je kolekcionar rekao da njegov klijent stiže u Njujork i da će ga Henri upoznati. Ali nikada nije došlo do tog sastanka. Kolekcionar je iscrpno opisivao kako je poslao rukopise avionom i koliko to košta, bile su to sitne pojedinosti koje je trebalo da daju prizvuk istine njegovim tvrdnjama o postojanju klijenta.

Jednog dana tražio je primerak knjige *Crno proleće* s posvetom.

„Ali zar mi niste rekli da već ima sve moje potpisane knjige?“, pitao je Henri.

„Izgubio je primerak *Crnog proleća*.“

„Kome da posvetim knjigu?“, nedužno je upitao Henri.

„Samo napišite 'Dobrom prijatelju' i potpišite se.“

Nekoliko nedelja kasnije, Henriju je bio potreban primerak *Crnog proleća*, ali nije nigde mogao da ga nađe. Odlučio je da pozajmi kolekcionarevu knjigu. Otišao je u njegovu kancelariju. Sekretarica mu je rekla da sačeka. Dok je čekao, razgledao je knjige na polici. Ugledao je *Crno proleće* i izvukao knjigu. Bila je to ona koju je posvetio „Dobrom prijatelju“.

Kada je kolekcionar izašao, Henri mu je, smejući se, ukazao na to. Kolekcionar mu je podjednako dobro raspoložen objasnio: „Oh, da, čiča je bio toliko nestrpljiv da sam mu poslao svoj primerak dok sam čekao da mi vi potpišete ovaj.

Nameravao sam da zamenim knjige kada sledeći put bude došao u Njujork.“

„Sada sam još zbunjeniji“, rekao mi je Henri kada smo se našli.

Henri je pitao da li se pokrovitelju dopada njegovo pisanje, a kolekcionar je odgovorio: „Oh, sve mu se dopada. Sve je sjajno. Ali najviše mu se dopada kada je samo naracija, puka priča bez analiziranja i filozofiranja.“

Henriju je bio potreban novac za putne troškove i predložio mi je da i ja povremeno pišem. Nisam želela da pišem o istinitim doživljajima te sam napravila mešavinu od priča koje sam čula i koje sam izmislila, pretvarajući se da je to dnevnik jedne žene. Nikada nisam upoznala kolekcionara. Trebalo je da pročita moje priče i da mi kaže mišljenje. Danas sam primila telefonski poziv. Glas je rekao: „Dobro je. Ali izostavi poeziju i bilo kakve opise osim seksualnih. Usredsredi se na seks.“

Tako sam počela svesno da pišem neozbiljno, divlje, maštovito i s tolikim preterivanjem da sam mislila da će pomisliti kako pravim karikaturu od seksualnosti. Ali nije se žalio. Provodila sam dane u biblioteci proučavajući *Kama sutru* i slušajući najluđe avanture svojih prijatelja.

„Manje poezije“, ponovio je glas preko telefona. „Budi određena.“

Ali može li iko da doživi zadovoljstvo u čitanju kliničkih opisa? Zar starac ne zna kako reči prenose boje i zvuke do tela?

Svakog jutra posle doručka sela bih da ispišem određenu količinu erotike. Jednog jutra sam otkucala: „Postojao je jedan mađarski avanturista...“ Dala sam mu brojne vrline: lepotu, otmenost, gracioznost, šarm, dar za glumu, znanje mnogih jezika, genijalnost za intrige, za izbavljanje iz teškoća i za izbegavanje postojanosti i odgovornosti.

Još jedan telefonski poziv: „Starac je zadovoljan. Usredredi se na seks. Izostavi poeziju.“

Time je započeta epidemija erotskih „dnevnika“. Svi su zapisivali svoje seksualne doživljaje. Doživljaje koje su izmislili, čuli od drugih, pročitali u delima Kraft-Ebinga i u medicinskim knjigama. Vodili smo smešne razgovore. Neko bi ispričao priču, a ostali su imali da pogode da li je istinita ili izmišljena. Ili izvodljiva. Da li je to izvodljivo? Robert Dankan se nudio da proveriti, da ispita našu maštovitost, da potvrdi ili negira naše fantazije. Svima je bio potreban novac pa smo svi učestvovali u pričama.

Sigurna sam da starac ne zna ništa o blaženstvu, ekstazi i blistavim odjecima seksualnih odnosa. Njegova poruka je glasila: izbaciti poeziju. Sterilni seks, lišen ikakve ljubavne topline – učestvovanja svih čula, dodira, zvuka, pogleda, ukusa; svih euforičnih dodataka, tihe muzike, raspoloženja, atmosfere, varijacija – primorao ga je da pribegne literarnim afrodizijacima.

Mogli smo da mu odamo bolje tajne, ali on bi ostao gluv na njih. Ali kada se bude zadovoljio jednog dana, reći ću mu da je njegova opsednutost gestovima lišenih ikakvih osećanja gotovo ugušila našu strast, da smo ga nagrđivali zato što nas je bezmalo primorao da se zareknemo na čestitost time što je tražio da izbacimo naš afrodizijak – poeziju.

Dobila sam sto dolara za erotske priče. Gonzalu je bio potreban novac za zubara, Helbi je trebalo ogledalo za ples, a Henriju novac za put. Gonzalo mi je ispričao priču o Basku i Bižuu, a ja sam je napisala za kolekcionara.

[Februar, 1941]

Nije plaćen račun za telefon. Oko mene se stezala mreža ekonomskih teškoća. Svi oko mene su neodgovorni i nesvesni brodoloma. Napisala sam trideset strana erotskih priča.

Ponovo sam postala svesna toga da nemam ni prebijene pare i pozvala sam kolekcionara. Da li mu je bogati klijent rekao nešto o poslednjem rukopisu koji sam poslala? Ne, nije, ali će uzeti ovaj koji sam upravo završila i isplatiti me. Henri mora da ide kod lekara. Gonzalu su potrebne naočare. Robert je svratio s B. i tražio da mu dam novac za bioskop. Čađ s prozora iznad vrata pala je na papire i na moj rad. Došao je Robert i uzeo moju kutiju s papirom za kucanje.

Da li se čiči smučila pornografija? Hoće li se desiti čudo? Počela sam da zamišljam kako kaže: „Dajte mi sve što ona napiše. Želim sve. Sve mi se sviđa. Poslaću joj veliki poklon, veliki ček za sve što je napisala.“

Moja pisaća mašina se pokvarila. Vratio mi se optimizam kada sam stavila sto dolara u džep. Poverila sam Henriju: „Kolekcionar mi je rekao da voli proste neobrazovane žene, ali me je pozvao na večeru.“

Imala sam osećaj da Pandorina kutija krije tajnu ženske senzualnosti, koja se toliko razlikuje od muške da joj ne pristaje muški jezik. Tek treba izmisliti jezik seksa. A jezik čula tek treba istražiti. D. H. Lorens počeo je da stvara jezik za nagone, bežeći od kliničnog, naučnog, koji izražava samo ono što telo oseća.

[Oktobar, 1941]

Henri je rekao nekoliko oprečnih stvari kada se vratio. Da može da živi ni od čega, da se oseća toliko dobro da bi mogao da nađe posao, da ga njegova čast sprečava da piše scenarija za Holivud. Na poslednju rečenicu odgovorila sam: „Ali čast te ne sprečava da pišeš erotske priče za novac?“

Henri se nasmejao, priznao paradoks i protivurečnost, ponovo se nasmejao i promenio temu.

Francuzi imaju tradiciju književne erotike koja je napisana lepim uglađenim stilom. Mislila sam da i ovde postoji

slična tradicija kada sam počela da pišem za kolekcionara, ali je nisam otkrila. Našla sam samo jeftine priče koje su napisali drugorazredni pisci. Izgleda da nijedan dobar pisac nije probao da piše erotiku.

Rekla sam Džordžu Barkeru da su Kares Krozbi, Robert, Virdžinija Admiral i drugi počeli da pišu. Njegovom smislu za humor odgovarala je zamisao da sam ja madam ove snobovske književne javne kuće iz koje je izbačena vulgarnost.

„Ja obezbeđujem papir i indigo. Anonimno dostavljam rukopise i štitim anonimnost svih“, objasnila sam, smejući se.

Džordž Barker smatra da je to daleko zabavnije i nadahnutije od prosjačenja, pozajmljivanja ili ulagivanja prijateljima kako bi te pozvali na ručak.

Okupila sam pesnike oko sebe i svi smo pisali divne erotske priče. Imali smo silovite pesničke izlive zato što smo bili primorani da se usredsredimo samo na seksualnost. Pisanje erotskih priča vodilo je ka čestitom umesto bludnom životu.

Harvi Brajt, Robert Dankan, Džordž Barker, Kares Krozbi, svi smo usmerili svoju veštinu na velika kreativna dostignuća i obasuli starca obiljem perverzних poslastica tako da je molio za još.

Homoseksualci su pisali kao žene. Stidljivi su pisali o orgijama. Frigidni o mahnitom zadovoljavanju. Najpoetičniji su opisivali čisto životinjsko zadovoljenje, a najkonzervativniji perverzije. Proganjale su nas čudesne priče koje nismo mogli da ispričamo. Okupili bismo se i zamišljali tog starca, pričali o tome koliko ga mrzimo što nam ne dozvoljava da mešamo seksualnost i osećajnost, senzualnost i emotivnost.

[Decembar, 1941]

Džordž Barker je bio užasno siromašan. Želeo je da piše više erotskih priča. Napisao je osamdeset pet strana. Kolekcionar je rekao da su nadrealne. Ja sam bila oduševljena njima.

Njegovi opisi vođenja ljubavi bili su zbrkani i čudesni. Ljubav na trapezu.

Svoju prvu zaradu potrošio je na piće, a ja nisam mogla da mu pozajmim ništa osim papira i indiga. Džordž Barker, sjajni engleski pisac, pisao je erotske priče kako bi mogao da pije, baš kao što je Utrilo pravio slike u zamenu za bocu vina. Počela sam da razmišljam o starcu koga svi mrzimo. Odlučila sam da mu napišem pismo, da mu se neposredno obratim i kažem mu šta osećamo.

„Dragi kolekcionaru, mrzimo vas. Seks gubi moć i čaroliju kada postane nedvosmislen, mehanički, prenatravan, kada se pretvori u mehaničku opsednutost. Tada postaje dosadan. Vi ste nas naučili bolje od svih koliko je pogrešno razdvajati ga od osećanja, gladi, želje, pohlepe, hirova, kaprica, ličnih veza i dubljih odnosa koji mu menjaju boju, ukus, ritam, intenzitet.

Ne znate koliko propuštate svojim mikroskopskim ispitivanjem seksualne aktivnosti isključujući intelektualne, maštovite, romantične i emotivne veze koje su gorivo za raspaljivanje želje. To su afrodisijazijski elementi koji seksu daju iznenađujuću teksturu i prefinjene promene. Vi lišavate svoj svet osećanja. Zbog toga on vene, vi ga izgladnjujete i isisavate mu krv.

Bili biste najmoćniji muškarac na svetu kad biste obogaćivali svoj seksualni život svim onim uzbuđenjima i avanturama koje ljubav uliva senzualnosti. Radoznalost i strast čine izvor seksualne moći. A vi posmatrate kako se njegov mali plamen guši. Seksualni život ne može napredovati u monotoniji, bez osećanja, mašte, promene raspoloženja i iznenađenja u krevetu. On mora biti pomešan sa suzama, smehom, rečima, obećanjima, scenama, ljubomorom, zavišću, svim začinima straha, nepoznatih putovanja, novih lica, romana, priča, snova, fantazija, muzike, plesa, opijuma, vina.

Koliko gubite ovim periskopom uperenim samo ka površini svoje seksualnosti, umesto da uživajte u haremu različitih i nikada ponovljenih čudesa? Ne postoje dve iste kose, ali vi nam ne dozvoljavate da trošimo reči na opisivanje kose; nema dva ista mirisa, ali ako se zadržimo na tome, vi uzvikujete: izbacite poeziju! Nema dva tela iste teksture, kao ni istog svetla, temperature, senke, nijedan pokret se ne ponavlja zato što ljubavnik koga uzbuđuje prava ljubav može da iskaže čitavu skalu vekova ljubavne veštine. Koliki raspon, kakve promene doba, koliko promena zrelosti i nevinosti, perverzije i umetnosti...

Satima smo sedeli i pitali se kako izgledate. Mora da ste potpuno smežurani ako ste zatvorili čula za svilu, svetlo, boju, ukus, karakter, temperament. Postoji toliko sitnih čula koja služe kao pritoke velike reke seksa i koje je neguju. Samo združeni otkucaji polnog organa i srca mogu da izazovu ekstazu.“

DODATAK

Dok smo pisali erotske priče za dolar po strani, shvatila sam da vekovima postoji samo jedan model za ovaj književni žanr – muško pisanje. Već sam bila svesna razlike između muškog i ženskog odnosa prema seksualnim iskustvima. Znala sam da postoji velika razlika između nedvosmislenosti Henrija Milera i moje dvosmislenosti – između njegovog rableovskog pogleda na seks prožetog humorom i mojih poetskih opisa vođenja ljubavi u neobjavljenim delovima dnevnika. Dok sam pisala treću knjigu *Dnevnika*, imala sam osećaj da Pandorina kutija sadrži tajne ženske senzualno-

sti, koja se toliko razlikuje od muške da se ne može izraziti muškim jezikom.

Mislim da su žene sklone tome da protkaju seks osećanjima i ljubavlju i da izdvoje jednog muškarca umesto da budu promiskuitetne. To mi je postalo jasno dok sam pisala romane i *Dnevnik*, a još očiglednije kada sam počela da predajem. Ali iako je ženski stav prema seksu potpuno drugačiji od muškog, još nismo naučile da pišemo o tome.

Verovala sam da je u erotskim pričama što sam pisala za klijenta koji je vršio pritisak na mene da „izostavim poeziju“ moj stil nastao iz čitanja muških radova. Zbog toga sam dugo smatrala da sam izneverila svoje žensko biće. Ostavila sam erotske priče po strani. Kada sam ih ponovo pročitala posle mnogo godina, videla sam da moj glas nije bio u potpunosti ugušen. U brojnim pasusima intuitivno sam koristila ženski jezik i opisivala seksualno iskustvo iz ženskog ugla. Na kraju sam odlučila da objavim erotske priče zato što one predstavljaju početne napore žene u jednom svetu koji je dotle bio isključivo muški.

Ako ikada bude objavljena neprerađena verzija *Dnevnika*, ovaj ženski stav će jasnije doći do izražaja. On će pokazati da žene (kao i ja u *Dnevniku*) nikada ne odvajaju seks od osećanja, od ljubavi prema celokupnom muškarcu.

Anais Nin
Los Angeles
Septembar, 1976.

Mađarski avanturista

Postojao je jedan mađarski avanturista zapanjujuće lepote i samouverenog šarma. Bio je uglađen, nadaren poput školovanog glumca i veoma kulturan. Govorio je nekoliko jezika i imao aristokratske manire. Ispod svega toga krio se majstor za intrige, za izvlačenje iz teškoća, za glatko i brzo napuštanje zemalja i ulaženje u njih.

Putovao je u velikom stilu, s petnaest sanduka izuzetno kvalitetne odeće. Pratila su ga dvojica krupnih Danaca. Zbog svog urođenog autoriteta dobio je nadimak Baron. Barona ste mogli da sretnete u najraskošnijim hotelima, na kupalištima i konjskim trkama, na putovanjima oko sveta, obilascima Egipta, putovanjima kroz pustinju, u Africi.

Žene su ga svugde obasipale pažnjom. Poput svestranog glumca, preuzimao je jednu ulogu za drugom kako bi zadovoljio ukus svake od njih. Bio je najotmeniji plesač, najživahniji partner za večeru, najdekadentniji zabavljač u razgovorima u četiri oka. Umeo je da upravlja čamcem, da jaše, da vozi. Poznavao je svaki grad kao da je čitavog života živeo u njemu. Poznavao je sve u društvu. Bio je prosto neophodan.

Kada bi ostao bez novca, oženio bi se bogatom ženom, orobio je i otputovao u drugu zemlju. Žene se uglavnom nisu bunile niti žalile policiji. Toliko su uživale u društvu svog muža nekoliko nedelja ili meseci da je to daleko prevazilazilo preneraženost što su ostale bez novca. Iskusile su život sa snažnim krilima i bar na trenutak letele visoko iznad osrednjosti.

On bi ih toliko visoko podizao i tako brzo obrtao svojim činima da je i njegov odlazak ličio na let. To se činilo bezmalo prirodnim – nijedna partnerka nije mogla da prati njegove velike orlovske zamahe krilima.

Slobodni, neuhvatljivi avanturista koji je skakao s jedne zlatne grane na drugu umalo nije upao u zamku, u klopku ljudske ljubavi, kada je u peruanskom pozorištu upoznao brazilsku plesačicu Anitu. Njene duguljaste oči nisu treptale poput očiju drugih žena. Ličile su na oči tigra, pume ili leoparda, s kopcima koji su se lenjo i sporo sklappali i izgledali kao da su zašiveni prema nosu. Oči su joj bile uske, s lascivnim kosim pogledom žene koja kao da ne želi da vidi šta se dešava s njenim telom. Zbog svega toga odavala je utisak kao da vodi ljubav, što je uzbuđilo Barona čim ju je ugledao.

Oblačila se okružena obiljem cveća kada je ušao u njenu garderobu. Na oduševljenje obožavalaca koji su sedeli oko nje, karminisala je svoje međunožje, ali im nije dozvoljavala da naprave ni najmanji pokret prema njoj.

Samo je podigla glavu i osmehnula se kada je Baron ušao. Stavila je jednu nogu na niski stočić, podigla tešku brazilsku haljinu i rukom punom prstenja ponovo počela da stavlja karmin na pičku, smejući se uzbuđenju muškaraca oko sebe.

Pička joj je izgledala kao ogromni cvet iz staklene bašte, veća od svih koje je Baron video, okružena gustim, kovrdžavim, sjajnocrnim dlačicama. Karminisala je usmine kao da su usta, veoma temeljno, pa su izgledale kao krvavocrvene

kamelije, otvorene na silu da se vidi zatvoreni unutrašnji pupoljak, bleđa, nežnija unutrašnjost cveta.

Baron nije mogao da je nagovori da izađe s njim na večeru. Njena pojava na bini predstavljala je samo predigru onome što je radila u pozorištu. Sledila je tačka po kojoj je bila poznata u celoj Južnoj Americi kada bi se lože u pozorištu, duboke, mračne i s polunavučenim zavesama, ispunile imućnim muškarcima iz čitavog sveta. Ženama nije bilo dozvoljeno da prisustvuju toj elitnoj burleski.

Ponovo je obukla kostim s mnogo podsuknji koji je nosila na sceni dok je pevala brazilske pesme. Ali nije se ogrnula šalom. Haljina je bila bez bretela, a njene raskošne bujne grudi, stegnute haljinom uskog struka, stremile su visinama i gotovo se cele nudile pogledima.

U toj haljini je, kako je predstava odmicala, počela da obilazi lože. Kada bi neko to zatražio, ona bi klekla pred muškarcem, raskopčala mu pantalone, rukama pokrivenim nakitom izvadila kitu i, spretnim dodirima, veštinom i prefinjenošću koje malo žena poseduje, sisala ga dok se muškarac ne bi zadovoljio. Njene ruke bile su podjednako uposlene kao usta.

Svi muškarci su bezmalo gubili razum od njenog nadraživanja. Elastičnost njenih ruku, raznovrsnost ritma, promene od stiska šake oko celog kurca do lepršavog dodirivanja glavića, od čvrstog gnječenja svih delova do najblažeg golicanja stidnih dlačica – sve to je radila izuzetno lepa i putena žena dok je pažnja publike bila usmerena na binu. Muškarci su neizmerno uživali u tome da vide kako kurac ulazi u njena čudesna usta između blistavih zuba dok joj se grudi podižu, i velikodušno su plaćali za to zadovoljstvo.

Njeno prisustvo na sceni pripremiilo bi ih za ulazak u ložu. Izazivala ih je usnama, očima, grudima. A zadovoljenje, uz muziku, svetla i pevanje, dok sede iznad publike u mračnoj

loži s polunavučenom zavesom, predstavljalo je izuzetno pikantni oblik zabave.

Baron se gotovo zaljubio u Anitu i ostao je s njom duže nego s drugim ženama. Ona ga je zavolela i rodila mu dvoje dece.

Ali otišao je posle nekoliko godina. Navika je bila suviše snažna, navika slobode i promena.

Otputovao je u Rim i iznajmio apartman u hotelu *Grand*. U apartmanu pored njega nalazio se španski ambasador sa ženom i dve male ćerke. Baron ih je očarao. Ambasadorova žena ga je obožavala. Toliko su se sprijateljili a on je bio tako divan s decom, koja nisu znala kako da se zabave u hotelu, da je devojčicama ubrzo prešlo u naviku da ujutru odu kod Barona i probude ga smehom i začikavanjem, što nisu mogle da rade sa svojim ozbiljnim roditeljima.

Jedna devojčica imala je oko deset, a druga dvanaest godina. Obe su bile prelepe, krupnih baršunastocrnih očiju, duge svilenkaste kose i zlatne kože. Nosile su kratke bele haljinice i bele sokne. Vrišteći bi utrčale u Baronovu sobu i bacile se na njegov veliki krevet. On bi ih golicao i mazio.

Baron se, poput mnogih muškaraca, budio s penisom u osetljivom stanju. Zapravo u veoma osetljivom stanju. Nije imao vremena da ustane i da se olakša mokrenjem. Pre nego što bi stigao to da uradi, dve devojčice bi dotrčale preko uglanog parketa i bacile se na njega i na njegov uzdignuti jarbol, donekle pokriven velikim bledoplavim pokrivačem.

Devojčice nisu obraćale pažnju na to kako im se haljinice podižu, a vitke noge igračica prepliću kada bi pale preko njegovog penisa pod pokrivačem. Smejući se, one bi se penjale na njega, sedele na njemu, ponašale se kao da je konj, uzjahale bi ga i terale da pomera krevet pokretima tela. Ljubile

su ga, vukle za kosu i vodile detinjaste razgovore. Baronova radost zbog takvog njihovog ponašanja prerasla je u bolno iščekivanje.

Jedna devojčica je ležala na stomaku i bilo je potrebno samo da se malo trlja o nju kako bi dostigao zadovoljstvo. To je učinio u igri, praveći se da namerava da je zbaci s kreveta. „Siguran sam da ćeš pasti ako te ovako gurnem“, rekao je.

„Neću pasti“, odgovorila je devojčica i uhvatila se za njega preko pokrivača dok se on pomerao kao da će je gurnuti s ivice kreveta. Smejući se, gurnuo joj je telo nagore, ali ona je ležala blizu njega tako da su joj se nožice i malene gaćice trljale o njega dok se ona trudila da ne sklizne. A on je nastavljao svoju lakrdiju dok su se oboje smejali. Onda ga je druga devojčica, u želji da izjednači odnos snaga, uzjahala ispred druge, a on je mogao više da se pomera pod pritiskom obe. Njegova kita, skrivena debelim pokrivačem, komešala se između njihovih malih nogu sve dok nije svršio, iznenadujuće burno, podlegavši u borbi koju su devojčice dobile na način koji nikada ne bi mogle da zamisle.

Kada su došle drugi put, držao je ruke ispod pokrivača. Onda je podigao pokrivač kažiprstom i izazvao ih da ga uhvate. One su željno počele da jure prst koji je nestajao pa se opet pojavljivao na različitim krajevima kreveta i čvrsto ga hvatale šakom. Ubrzo nisu više hvatale prst već kitu, iznova i iznova. Želeo je da se zadovolji te ih je podsticao da ga sve čvršće stežu. Potpuno bi nestao ispod pokrivača, šakom uhvatio ud pa ga iznenada pustio nagore kako bi ga uhvatile.

Pretvarao se da je životinja koja želi da ih uhvati i ugrize, nekada blizu mesta koje je želeo, a one su neizmerno uživale u tome. Igrale su žmurke sa „životinjom“. „Životinja“ bi skočila na njih iz nekog skrivenog ugla. Sakrio bi se na dno plakara i pokrio odećom. Jedna od devojčica otvorila

bi plakar, a on bi joj zavirio ispod haljine, uhvatio je i blago ujeo za butinu.

Njihove igre su bile toliko uzbudljive, a devojčice bi se toliko izgubile u žaru igre da su njegove ruke često dodirivale sva ona mesta koja je želeo.

Baron je konačno opet otputovao. Njegovi visoki skokovi s trapeza, od bogatstva do bogatstva, smanjivali su se kako je njegova seksualna želja postajala jača od potrage za novcem i moći. Činilo se da više ne vlada žestinom svoje želje za ženama. Želeo je da se oslobodi svojih žena kako bi mogao da se upusti u potragu za uzbudjenjima po celom svetu.

Jednoga dana je saznao da je brazilaska plesačica koju je voleo umrla od prevelike doze opijuma. Njihove ćerke su imale petnaest i šesnaest godina i želela su da se otac stara o njima. Poslao je po njih. Tada je živio u Njujorku sa ženom s kojom je imao sina. Ona nije odobravalala dolazak njegovih ćerki. Bila je ljubomorna zbog svog sina koji je imao samo četrnaest godina. Posle svih putovanja, Baron je sada želeo dom i odmor od svih teškoća i pretvaranja. Imao je ženu koju je donekle voleo i troje dece. Bilo mu je drago što će ponovo videti ćerke. Dočekao ih je velikim izlivima ljubavi. Jedna je bila prelepa, druga ne toliko lepa ali privlačna. Znale su kakav život vodi njihova majka dok su odrastale tako da nisu bile ni suzdržane ni stidljive.

Bile su zadivljene lepotom svog oca. A on se setio svojih igrarija s dve devojčice u Rimu. Ali njegove ćerke su bile malo starije i zbog toga je situacija bila još primamljivija.

Dao im je veliki krevet. Dok su devojčice još pričale o putovanju i susretu s ocem, on je ušao u njihovu sobu da im poželi laku noć. Opuštao se pored njih i poljubio ih. One su

mu uzvratile poljupce. Dok ih je ljubio, rukama je prelazio preko njihovih tela koja je osećao ispod spavačice.

To milovanje mu se dopalo. „Obe ste tako lepe. Veoma se ponosim vama. Ne mogu da dozvolim da spavate same. Toliko je vremena prošlo otkako sam vas video“, rekao je.

Zagrlio ih je s očinskom ljubavlju i zaštitnički ih mazio, a one se zaspale s glavom na njegovim grudima, po jedna sa obe strane. Njihova mlada tela s tek napupelim grudima toliko su ga uzbudila da nije mogao da zaspri. Milovao je jednu pa drugu mačjim pokretima kako ih ne bi probudio. Ali ubrzo mu je želja postala toliko snažna da je probudio jednu i silovao je. Ni druga nije bila pošteđena. Otimale su se i malo plakale, ali videle su toliko toga dok su živele s majkom da se nisu bunile.

Ali ovo nije bio običan slučaj incesta. Baronova seksualna žestina je rasla i pretvorila se u opsednutost. Zadovoljenje ga nije oslobodilo ni umirilo. Umesto toga delovalo je kao stimulans. Od ćerki bi otišao kod svoje žene i vodio ljubav s njom.

Plašio se da će njegove ćerke pobeći i napustiti ga, pa ih je uhodio i gotovo ih utamničio.

Njegova žena je saznala za to i napravila žestoku scenu. Ali Baron je sada bio poput ludaka. Više nije mario za svoja odela, otmenost, avanture, bogatstvo. Ostajao je kod kuće i mislio samo o tome kada će ponovo voditi ljubav sa ćerkama. Naučio ih je svim vrstama milovanja. Naučile su da se ljube pred njim dok se ne bi dovoljno uzbudio da ih ponovo uzme.

Ali njegova opsednutost i razularenost postale su opterećenje za sve. Žena ga je napustila.

Jedne noći je otišao od ćerki i tumarao stanom, još uvek plen želje, erotske groznice i fantazija. Izmorio je devojčice. Zaspale su. A njega je pohota ponovo mučila. Zaspela ga je.

Otvorio je vrata sinovljeve sobe. Njegov sin je ležao na leđima u dubokom snu, poluotvorenih usta. Baron ga je opčinjeno posmatrao. Tvrdi kurac ga je i dalje mučio. Uzeo je stolicu i stavio je pored kreveta. Zatim je kleknuo na nju i gurnuo ud u sinovljeva usta. Sin se probudio, gušeći se, i udario ga. Devojčice su se takođe probudile.

Njihova pobuna protiv očeve nerazumnosti dostigla je vrhunac i oni su napustili mahnitog ostarelog Barona.

Matilda

Matilda je pravila šešire u Parizu i nije imala ni dvadeset godina kada ju je Baron zaveo. Iako njihova veza nije potrajala duže od dve nedelje, ona je tokom tog kratkog vremena, kao zaražena, potpala pod uticaj njegove filozofije života i brzog načina rešavanja problema. Zainteresovalo ju je nešto što joj je Baron nehajno rekao jedne noći: da su Parižanke veoma cenjene u Južnoj Americi zbog svoje veštine u ljubavnim stvarima, zbog živahnosti i duhovitosti. Zato su se mnogo razlikovale od južnoameričkih žena, koje su još poštovale tradiciju skromnog povlačenja u sebe i poslušnosti, što je oslabilo njihovu ličnost. Možda je to bilo posledica toga što su muškarci zazirali da od svojih supruga stvore ljubavnice.

Kao i Baron, Matilda je živela život kao da je niz uloga. Ujutru dok bi češljala dugu plavu kosu, rekla bi sebi: „Danas želim da postanem ta i ta osoba“, i onda bi se pretvorila u tu osobu.

Jednoga dana je odlučila da želi da postane otmena predstavica poznate pariske stilistkinje i da ode u Peru. Trebalo je samo da odigra ulogu. Stoga se brižljivo obukla, s